

не рони, великани / оплакала наравно с жалък роб?“ Стихът анжамбманно е разсечен, реторическият акцент пада върху непостигнатата одичност – и в „Хайдушки песни“ (1903), и в „Хаджи Димитър“ на Ботев. При това наблюдение трябва да се реконструира една металитературна интрига: именно през същата 1906 г., когато е публикувана „Песен“-та на Яворов, в следващата книжка на сп. „Мисъл“⁷⁰ се появява скандално звучащата статия „Жив е той, жив е...“ Авторът ѝ Пенчо Славейков е завладян от амбицията да коригира Ботевата балада – да отстрани жанровата ѝ амбивалентност, дискредитирайки баладичните елементи, изтъквайки произтеклите от тях художествени несъобразности. Корективната критика на Пенчо Славейков е насочена и срещу композиционната неиздържаност на творбата – поантово-афористичното „Жив е той, жив е...“ би трябвало да заеме, според Славейков, полагащото му се място във финала, за да надмогне внушението за робска безутешност. В отличие от Пенчо Славейков, Яворовата автореторика в „Песен“-та не цели разобличаването на Ботевата художественост, нито буквализира Ботевата поетична вселена – тя критикува най-вече собствените епидермални, написани по *ботевски*, но непочувствани лично от поета Яворов, художествени постижения в „Хайдушки песни“⁷¹.

Ботевата чувствителност и *език* оживяват и по-нататък (по-нагоре) в „Песен“-та, и то съвсем не открити като художественост, достойна за презрение и отрицание. Явно е, че не толкова тематиката на Ботев, колкото отделни значещи компоненти от Ботевото мислене и *език* пронизват следващите стихове на „Песен“-та. Те до такава степен са сраснати с лирическото мислене на самия Яворов, че той не ги възприема като принудително усвоени отвън, а като своя собствена *езикова* природа, от която дистанцирането, прилагането върху ѝ на оценъчни критерии, яростното обругаване, виждането ѝ като застинало и завършено, като изчерпаност, е немислимо. По такъв начин своечуждите Ботеви ком-